

PRENENT EL POLS AL MÓN

Tres repúbliques, tres mons

Jan Bover ha visitat aquests dies Estònia, Letònia i Lituània, les tres repúbliques bàltiques

Una imatge del centre de Tallinn, capital d'Estònia

Vilnius (Lituània)

Jan Bover

(servei especial)

Les tres repúbliques bàltiques, Estònia, Letònia i Lituània tenen una història i una cultura molt similar, però també en vaig notar les diferències que m'havia comentat l'Anna, una noia d'Estònia:

- "Els estonians són tancats, com els finesos, i els lituans són oberts com els italians".

- "I els letons?", havia preguntat jo.

- "Els letons són un entremig".

L'Anna és d'origen rus i fa cinc anys va conèixer en Vladímir, d'origen estonià, a través d'internet. Ara viuen

a Estònia amb un fill de quatre mesos. Vaig preguntar-li si degut a la independència d'Estònia de la Unió Soviètica hi havia discriminació envers els russos. Em va comentar que no, que els estonians no son massa nacionalistes, que més aviat és un sentiment que intenten fomentar els polítics. De fet, deia que la independència no la van obtenir ells, més aviat els va ser donada. Durant el col·lapse de la Unió Soviètica, Ieltsin va declarar la independència de Rússia de la Unió Soviètica (irònic, no?) i a partir d'aquí la resta de repúbliques s'hi van afegir.

De totes maneres, al sud d'Estònia vaig conèixer la Verònica, que va contradir

l'Anna explicant que la convivència no semblava tant senzilla. A part de comentar que els estonians eren molt nacionalistes, va explicar que a Estònia viuen un milió d'estonians i mig milió d'origen rus. Són dues societats en un mateix país, que no es barregen, cada una amb els seus bars, la seva manera de vestir, la seva llengua... De tota manera no hi ha conflictes.

A Letònia, un país també amb un alt percentatge de població d'origen rus, vaig visitar el Museu de l'ocupació, que mostrava tots els sofriments que havien patit els letons (i també estonians i lituans) durant la primera ocupació soviètica (1940-

1941), l'ocupació Alemanya (1941-1945/45) i la segona ocupació soviètica (1944/45-1991). Describia la primera deportació el 1941, als camps de treballs escampats per tota la Unió Soviètica, de 15.000 persones, de les quals 1.200 eren nens menors de 7 anys. Després van patir l'ocupació alemanya amb l'exterminació dels jueus i la repressió de la població en general. Al 1949 van patir la segona deportació, amb 43.000 persones, 10.000 de les quals nens menors de 16 anys, i també alguns d'altres que havien aconseguit tornar de la primera deportació. Veient l'exposició m'he arribat a preguntar si la Unió Soviètica hauria sobreviscut

tants anys sense els camps de concentració, sense aquests esclaus dels temps moderns. Treballaven sense parar, excepte els dies que la temperatura era inferior a 41°.

L'exposició també mostrava la resistència que hi havia hagut durant tot aquell temps i les manifestacions prèvies a la independència, com per exemple la cadena humana el 1989 de dos milions d'habitants que unia els 650 quilòmetres des de Vilnius (Lituània) a Tallinn (Estònia), passant per Riga (Letònia). Aquesta exposició també contradeia l'Anna que afirmava que la independència els havia estat donada, que no l'havien aconseguida o no havien lluitat.

A Letònia vaig conèixer en Joanis, un noi que es va mostrar molt nacionalista. Em va explicar que el principal problema del seu país són les relacions entre els russos i els letons, que es volen matar entre ells. Va continuar afirmant que estaria millor si els russos visquessin a Rússia i els letons a Letònia. Vaig preguntar-li si ell podia fer quelcom per ajudar a millorar la situació i em va comentar que no, perquè ell no tenia a l'abast armament nuclear.

Finalment, a Lituània vaig preguntar el mateix a una noia que era historiadora. Em va explicar que a Lituània no hi havia conflictes amb els russos, en part perquè només en són una petita minoria, a diferència d'Estònia i Letònia. D'altra banda, els russos s'han integrat perfectament a la societat i no hi ha l'odi que es pot observar en alguna altra part dels altres dos països. I segurament era així perquè passejant per Vilnius em va sorprendre veure un noi que portava sense problemes la típica samarreta amb les inicials de la Unió Soviètica (CCCP). Bé, em va sorprendre perquè, tot i que no hi hagi conflictes actualment, Lituània també va ser fortament reprimida durant la ocupació soviètica.

El viatge de JAN BOVER

www.globetour.org

ASV AutoSuministros Motor
MTVtelevigilancia.com

ZC
ZALBA-CALDÚ
Correduría de Seguros, S.A.

ALAN
THE WORLD IS COMMUNICATING
translendum
POWERED BY COMMUNICATION

EHYMER

p-iglesias
pintors i retolistes

Viatges Alemany

CAMPINGAZ

JAVAJAN
INTERNET SERVICES